

# WAALBORRIA HET VERHAAL

*Kennen jullie Waalborria al?*

*Nee?*

*Echt niet?*

*Ik zal jullie er alles over vertellen.*

*Waalborria is een land hier heel, heel, heel... dichtbij. Er wonen mensen, gewoon zoals wij. Er wonen eekhoorntjes en konijntjes. Er groeien bomen, struiken en bloemetjes. Ze hebben er ook een koningin. Niets speciaals, alles is er precies hetzelfde als hier, denken jullie vast.*

*Inderdaad, alles lijkt er precies hetzelfde als bij ons, behalve...*

*... dat er ook nog waalborriussen wonen, wel 10.000!*

*Waalborriussen zijn hele kleine, lieve wezentjes die enkel en alleen in Waalborria wonen. Ze zijn ongeveer zo groot als een eekhoorn, met wollige oortjes en een pluizig staartje. Verder hebben ze allemaal wel een eigenaardigheidje.*

*Geen twee waalborriussen zien er hetzelfde uit. Daarover hoor je later nog meer.*



## **Nu start het verhaal!**

De inwoners van Waalborria waren uiterst tevreden. Het land werd goed bestuurd door hun geliefde koningin. Niemand had honger, niemand had zorgen. Het leven was goed.

Op zonnige dagen gingen ze picknicken, op sombere dagen kropen ze gezellig onder een dekentje.

Toen de koningin stierf, was het een droevige dag. Een diepdroevige dag zelfs. Bovendien was er een probleem, de koningin was niet getrouwd en had geen kinderen. Er was niemand om haar op te volgen, behalve 1 verre nukkige en norske neef: *Walter W.*

De mensen van Waalborria kenden *Walter W.* als een brommerige, chagrijnige man die altijd in zijn huis bleef. Een groot hek rond zijn tuin hield alle nieuwsgierige kinderen op afstand. Wanneer ze toch dichterbij kwamen, joeg hij hen brullend weg.

Hij had maar aan één ding een grotere hekel dan aan kinderen, aan waalborriussen. Naast zijn huis stond een stevige kooi, waarin 9.990 waalborriussen opgesloten zaten. Daar was hij trots op, één voor één had hij ze met zijn blote handen gevangen. Zelfs de alleroudste en allerjongste Waalborrius hield hij daar. Toch was hij nog steeds niet tevreden, want 9.990... dat waren er nog steeds 10 te weinig.

Het onvermijdelijke gebeurde, *Walter W.* werd tot koning gekroond. Zijn eerste en meteen ook enige wet was dat alle waalborriussen gevangen moesten worden. De mensen vonden dit vreselijk, want ze vonden de waalborriussen lief en schattig. Maar de wet is de wet, dus ze hielpen om de laatste 10 waalborriussen op te sporen.

Iedere ochtend riep de nieuwe koning enkele van zijn onderdanen bij zich en zei: *“Breng mij de waalborrius met de zebrastrepen.”* of *“Breng mij de waalborrius met de snavel, ik heb hem nog aan het kasteel gezien.”*

Iédere ochtend gebood hij ook: *“Breng mij de waalborrius met de hoed.”* Maar na die vraag bleef het altijd oorverdovend stil. Niemand had de waalborrius met de hoed ooit gezien. Bestond deze 10.000<sup>ste</sup> waalborrius wel? Misschien liepen er maar 9.999 rond.

Ze fluisterden tegen elkaar: *“Waarom wil Walter W. een waalborrius met een hoed? Hij bezit al een waalborrius met konijnenoren, één die kan brullen als een dinosaurus, één die eieren legt. Eén met een tong zo lang als een tuinslang, een andere met scherpe klauwen die vaak in bomen klimt. Eén die meer lijkt op een pinguïn dan op een eekhoorn. Eén die kan krabben als een kreeft en een andere die kan miauwen als een poes. Waarom heb je dan nog een waalborrius met een hoed nodig?”*

Keer op keer riep koning *Walter W.*: *“Breng mij de waalborrius met de hoed.”* Dus trokken zijn onderdanen er schoorvoetend op uit. Ze doorkruisten heel Waalborria. Ze zochten in elke hoek en elke spleet. Ze kropen verder tot aan elke uithoek van het land. Uiteindelijk hadden ze álle waalborriussen gevonden, behalve die met de hoed.

Tijdens hun zoektocht trokken ze zelfs de grenzen over en kwamen naar Asse. Ze vroegen de Assenaren in het Waalborriaans of iemand een waalborrius met een hoed had gezien. Niemand wou hen helpen... zelfs niet toen ze zwaaiden met een zak vol klinkende borria's.

Of misschien begrepen ze hun vreemde taal niet?

Zonder waalborrius keerden ze terug.



Walter W. werd er wanhopig van. Hij kon er niet meer van slapen. Hij kon het land niet besturen. Hij kon nog maar aan één ding denken: die laatste waalborrius. Ten einde raad ging hij zelf op pad. Zijn zoektochten werden telkens langer en langer. Tot hij op een dag helemaal niet meer terugkeerde...

De dagen gingen voorbij en niemand dacht nog aan de koning. De mensen van Waalborria misten hem eigenlijk niet. Eindelijk moesten ze niet meer dag in dag uit zoeken. Ze hadden weer tijd om te picknicken, want dat deden ze het allerliefst. En spelletjes spelen natuurlijk.

Wat de grote mensen niet durfden, deden de kinderen wel: ze openden de kooi die naast het huis van de koning stond. Het duurde niet lang vooraleer de kleine waalborriussen ontsnapten en weer in de bomen klommen.

Op een dag, toen alle mensen samen aan het picknicken waren (en de waalborriussen ook, want die kregen stiekem nootjes van de kinderen), gebeurde er iets ongelooflijks. Echt waar, jullie zullen het niet geloven...

Vanuit de hoogste boom in heel Waalborria, sprong er opeens een waalborrius naar beneden. Eentje die ze nog nooit gezien hadden. Hij landde precies in het midden van het picknickdeken. Iedereen keek geschrokken op.

Deze waalborrius had op zijn hoofd.... een hoed!  
Welja, een hoed... het was eerder een kroon! Alle waalborriussen maakten een buiging voor hun waalborriuskoning.

Hij zei: *“Ik heb al deze tijd in de hoogste boom van Waalborria geleefd om uit de klauwen van Walter W. te blijven. Ik ben zo blij om te zien dat jullie alle waalborriussen hebben vrijgelaten. Zo blij dat ik een groot feest wil geven! Iedereen is welkom!”*

*“Een picknickfeest!”* riepen alle mensen in koor. En ze feesten nog lang door, tot de laatste waalborrius bijna niet meer op zijn pootjes kon blijven staan...

En zo gaat het verhaal van de waalborrius met de hoed, euh, met de kroon. En weet je, sinds die dag houden de mensen en waalborriussen élk jaar een groot feest in Waalborria.

En iedereen is welkom!  
Komen jullie mee vieren?

